

interessantere, langt mere tanke- og stemningsvækkende end det allerherligste Landskab . . . De finder mig vist forfærdelig, ikke sandt?”

Emanuel vilde svare, men hun kom ham atter denne Gang i Forkøbet.

„Jeg kunde saamænd endda forarge Dem meget mere endnu, hvis jeg vilde. Og hvorfor skulde jeg ikke gøre det? . . . Jeg vil da sige, at efter min Mening er alt dette med Naturens Skønhed og Højhed o. s. v. ikke stort andet end Fabel, som daarlige Digtere og aandsfattige Malere har faaet os til at tro paa, og som de fleste Mennesker driver et frygteligt Hykleri med. Jeg for mit Vedkommende kan ikke komme udenfor Københavns Gader og møde Synet af de skaldede Marker, de ensformige Veje og denne urimelige Mængde ganske øde Himmel uden at komme til at tænke paa den kolde Rullestue, hvor jeg som Barn fik mit Bad. Hvor meget Solen end skinner, og hvor grønne Markerne er, det forekommer mig altsammen saa goldt, saa nøgent og trist, at det faar mig til at fryse. Og naar jeg saa tænker paa den evighedslange Vinter, paa de bælgmørke Aftner og Nætter, paa Stormen, Regnen og de bundløse Veje — og jeg har jo dog paa dette Punkt en ret lang Erfaring at tale af — saa synes det hele mig saa umenneskeligt, . . . ja, og